

"Μιμηταί μου γίνεσθε καθώς καγώ Χριστοῦ"

Μιμηταί που, ἀγαπητοί ἀδελφοί, μᾶς παραγγέλλει νά γίνωμεν ὁ μέγας Ἀπόστολος, καθώς ἐκεῖνος ὑπῆρξε μιμητής τοῦ Χριστοῦ. Καί ἀμέσως ἡ σκέψις μας μεταφέρεται εἰς τό ὅτι ὁ οὐρανοβᾶμων ἐγέμισε διὰ τοῦ κηρύγματος του ὁλόκληρον τό Ἰλλυρικόν, ὅτι μετέβη ἀπό τοῦ ἑνός ἄκρου τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου εἰς τό ἄλλο καί ὅτι δέν ἀφῆκεν οὐδεμίαν μεγάλην τότε πόλιν, εἰς τήν ὅποιαν νά μή ἔσπειρε τόν σπόρον τοῦ Εὐαγγελίου. Εἰς ταῦτα μᾶς καλεῖ νά γίνωμεν μιμηταί του; Ὅδ ἦρκει, δηλαδή, νά ἐκήρυττε κανεῖς ὅσον καί ὅπως ἐκήρυξεν ὁ Ἀπόστολος ἢ νά ἐταξείδευεν ὅσον καί ἐκεῖνος ἐταξείδευσε, διὰ νά ὀνομασθῇ μιμητής του, πολὺ δέ περισσότερον μιμητής αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ; Μήπως πολλοί καί κατὰ τούς παλαιότερους καί κατὰ τούς νεωτέρους ἰδίᾳ χρόνους, μάλιστα τώρα μέ τῆς εὐκολίας τῆς ταχείας καί ἀνέτου συγκοινωνίας, δέν ἔχουν ταξειδεύσει πολὺ περισσότερον ἀπό τόν **Παῦλον**, χωρίς ἐν τούτοις νά δύνανται νά ὀνομασθῶσι μιμηταί Του; Ἀλλο ἐπομένως πρέπει νά εἶναι ἐκεῖνο, εἰς τό ὅποιον καλούμεθα νά τόν μιμηθῶμεν. Τοῦτο πρέπει νά εἶναι κάτι τό ἐσωτερικώτερον, ἐκεῖνο τό ὅποιον τόν παρечίνει καί εἰς τό κήρυγμα καί εἰς τῆς συνεχεῖς ὁδοπορίας. Τοῦτο δέ εἶναι ἀφ' ἑνός μέν ἡ ἀφιέρωσίς του καί ὁ ζῆλος του διὰ τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ, ἀφ' ἑτέρου δέ ἡ ἀγάπη του πρὸς τόν πλησίον. Εἰς αὐτά ἐπομένως καλούμεθα νά γίνωμεν μιμηταί τοῦ Ἀποστόλου καί ~~αὐτῶς~~ αὐτά πρέπει νά ἀποτελέσουν τό θέμα τῆς σημερινῆς ἐορτῆς ὁμιλίας. Διότι, ἐάν ἀποκτήσωμεν αὐτά τά δύο, τότε ὡς συνέπεια θά

ἔλθῃ καί ἡ ἱεραποστολική ἐνός ἐκάστου ἐξ ἡμῶν ὑδῶσις, μεγάλη ἢ μικρά, κατὰ τό μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ χωρίς αὐτά, καί ἄν ἀκόμη ὑποτεθῇ ὅτι εἶναι δυνατόν νά ὑπόρξῃ ὑδῶσις ἱεραποστολική, αὕτη θά εἶναι ἄνευ ὀξείας καί ἄνευ οὐσιαστικοῦ καί μονίμου ἀποτελέσματος.

Α'

Ἀφιέρωσις, λοιπόν καί ζῆλος διὰ τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ εἶναι τό πρῶτον, τό ὁποῖον διέκρινε τόν Ἀπόστολον Παῦλον. Ὁ Ἀπόστολος δέν γνωρίζει ἡμίμετρα εἰς τήν ζωήν του, καί ὅταν πρόκηται νά τήν ἀφιέρωσιν εἰς τόν Θεόν, τήν ἀφιερώνει ἐξ ὁλοκλήρου.

Τοῦτο εἶναι φανερόν ἤδη ἀπό τῆς ἐποχῆς, κατὰ τήν ὁποίαν ἐπίστευεν εἰς τόν Ἰουδαϊσμόν. Ὅπως λέγει ὁ ἴδιος περί τοῦ ἑαυτοῦ του, ἦτο ἄμεμπτος κατὰ τήν τήρησιν τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου, προκόπτων εἰς αὐτόν Ἰουδαϊσμόν ὑπέρ πολλοῦς συνηλικιώτας του, περισσοτέρως ζηλωτής ὑπάρχων τῶν πατρικῶν του παραδόσεων. Δέν ἀρκεῖται δέ μόνον εἰς αὐτό, ἀλλά θέλει καί οἱ ἄλλοι νά δεικνύουν τήν ἰδίαν μέ αὐτόν θερμότητα εἰς τήν πίστιν των. Δι' ὃ καί, εὐρισκόμενος ἐν Ἱερουσαλήμ, καταδιώκει τούς ἀπομακρυνομένους ἀπό τήν Ἰουδαϊκήν θρησκείαν καί πιστεύοντας εἰς τόν Χριστόν, τούς δέρει, τούς ρίπτει εἰς τάς φυλακάς, ψηφίζει τήν καταδίκην των εἰς θάνατον καί φθάνει μέχρι τοῦ νά συμμετέχῃ εἰς τήν θανατικήν των ἐκτέλεσιν. Μή ἀρκούμενος δέ εἰς τήν ὑδῶσιν του ἐντός τῆς Ἱερουσαλήμ, καταδιώκει τούς χριστιανούς "ἕως καί ^{ἐξω} πόλεως" καί κατέρχεται μέχρι καί τῆς Δαμασκοῦ, "ὅπως ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας, ἄνδρας τε καί γυναῖκας, δεδεμένους ἀγάγῃ εἰς τήν Ἱερουσαλήμ".

Ἐπειδή ὅμως ταῦτα τό ἔπραξεν ἀφ' ἐνός μὲν ἐξ ἀγνοίας, ἀφ' ἑτέρου δέ ἐξ ἀγνῆς ἀγάπης πρὸς τόν Θεόν καί, ὅπως ἐνόμιζε πρὸς δό-

ξαν Του, ὁ Θεός τόν ἡλέησε καί θαυματουργικῶς τοῦ ἐπέτρεψε νά ἀν-
τιληφθῇ, ὅτι τό τέρμα καί ὁ σκοπός τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου ἦτο νά ^{τοῦ} ἀγίνῃ
παιδαγωγός εἰς τόν Χριστόν: "τέλος γάρ νόμου Χριστός εἰς δικαιοσύ-
νην παντί τῷ πιστεύοντι".

Διὰ τοῦτο, ἀπό τῆς στιγμῆς κατὰ τήν ὁποίαν τόν περιέλαμψε
τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, παραδίδεται ὁλόκληρος εἰς τήν κατοχήν Του καί
τόν ζῆλον του, τόν ὁποῖον ἐδείκνυε μέχρι τότε ὑπέρ τοῦ 'Ιουδαϊσμοῦ,
τόν θέτει τώρα εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Εὐαγγελίου
Του. Ἔργον του καί σκοπός του εἶναι πλέον πῶς θά διαδώσῃ τήν πί-
στιν του, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ σωτήρ του καί ὁ σωτήρ ὅλου τοῦ κόσ-
μου καί ὅτι αὐτός εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ καί ὁ ἀναμενόμενος Μεσσί-
ας καί λυτρωτής τοῦ 'Ισραήλ.

Δέν ἀφίνει δέ νά παρέρχεται ματαίως ὁ πολύτιμος χρόνος
καί ὁ θερμός ἐνθουσιασμός, ἀλλ' εὐθύς μετά τήν ἐπιστ/οφήν του εἰς
τόν Χριστόν περιέρχεται τάς συναγωγάς τῶν 'Ιουδαίων καί τούς ἐμβάλ-
λει εἰς σύγχυσιν καί ταραχήν. Εἰς 'Ιεροσόλυμα, ὅπου ἦτο γνωστός
διὰ τόν ζῆλόν του ὑπέρ τοῦ 'Ιουδαϊσμοῦ καί διὰ τούς διωγμούς του
ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν, ὁμολογεῖ μετά παρρησίας τήν νέαν του πί-
στιν. Θέλων δέ ἵνα πληροφορήσῃ ταύτην εἰς ἅπασαν τήν οἰκουμένην,
ἀναλαμβάνει τάς μακρὰς ὁδοιπορίας, εἰς τάς ὁποίας, διὰ τῆς Χάριτος
τοῦ Θεοῦ, χρεωστοῦμεν καί ἡμεῖς τήν πίστιν μας.

Τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου γίνεται εἰς αὐτόν ἀνάγκη. Ἀπό
πρωῆς μέχρις ἐσπέρας προσπαθεῖ νά πείσῃ τούς πάντας περί τῆς ὀρθό-
τητος καί τῆς ἀναγκαιότητος τῆς πίστεώς του. Ὡς μόνον καύχημά του
ἔχει τόν σταυρόν τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τόσον τόν ἔχει κα-
ταλάβει, ὥστε δέν ζῇ πλέον αὐτός, ἀλλ' ἐντός του ζῇ ὁ Χριστός.
Αἰσθάνεται δέ τόν ἑαυτόν του συνταυπιζόμενον τόσον πολύ πρός τόν
Χριστόν, ὥστε, βασιζόμενος εἰς τήν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, νά λέγῃ ὅτι

οὐδέν εἶναι πλέον ἱκανόν νά τόν χωρίσῃ ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ (Ρωμ. η', 35 ἐξ.).

Ἄλλ' ἐνῷ τόσοι εἶναι ὁ ζῆλος καί τοιαύτη ἡ ἀφοσίωσις τοῦ Ἀπ. Παύλου εἰς τόν Χριστόν, δέν πρέπει νά μᾶς διαφύγῃ ἕνα σπουδαῖον χαρακτηριστικόν του. Ὅτι, δηλαδή, δέν καταντᾷ εἰς ξηρόν φανατισμόν καί στείραν ἀποκλειστικότητα, διακριτικά τοῦ φαρισαϊκοῦ θρησκευτικοῦ πνεύματος, ἀλλά διακρίνεται διὰ τήν εὐρύτητα τῆς ἀντιλήψεως καί τήν πραγματικήν ἐλευθερίαν, τήν ὁποίαν δίδει μόνον ἡ ὁλοκληρωτική εἰς τόν Χριστόν ἀφιέρωσις. Ἐνῷ πάλιν δέν πρέπει νά νομισθῇ ὅτι ἡ ἐλευθερία αὕτη καταντᾷ εἰς τό ἕτερον ἔκτρον, τήν ἀναρχίαν. Διότι ὡς μέτρον ἔχει τόν χρυσοῦν κανόνα πάσης πράξεως τοῦ ἀληθοῦς Χριστιανοῦ, ἥτοι ἀφ' ἑνός μὲν τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ, ἀφ' ἑτέρου δέ τήν πρός τόν πλησίον, καί ὡς τήν πρός τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς, ἀγάπην. Διότι, λέγει, ὀφείλομεν "μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν. Ἐκαστος ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τόν ἁγαθόν πρός οἰκοδομήν" (α), κατὰ τὰ παρὰδειγμα, τόμοδοτον παρέδωκεν εἰς ἡμᾶς ὁ ὑπογραμμὸς πάσης ἀρετῆς, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Β'

Τοιοιτοτρόπως ἐρχόμεθα εἰς τὸ ἕτερον κίνητρον τῆς ἱεραποστολικῆς δράσεως τοῦ Ἀποστόλου, τό ὁποῖον τόν παρεκλίνει καί τόν καθωδῆγει εἰς τό ἔρχον του. Οὕτως, ἐνῷ νομίζει ὅτι ἐν ὀνόματι τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας τοῦ ἐπιτρέπεται νά πράξῃ τό πᾶν, ἐν τούτοις, ἵνα μὴ γίνῃ πρόσκομμα καί ἐμποδισμὸς τινὰ νά πλησιάσῃ τόν Χριστόν, ὑποβάλλεται εἰς ποικίλας στερήσεις καί εἶναι ἑτοιμος τὰ πάντα νά θυσιάσῃ. Καί, ἐνῷ ἦτο ἐλεύθερος ἐκ πάντων, γίνεται τῶν πάντων δοῦ-

λος, ἵνα κερδίσῃ ὅσον τό δυνατόν περισσοτέρους ἐξ αὐτῶν διὰ τήν πίστιν εἰς τόν Χριστόν. Καί γίνεται εἰς τούς Ἰουδαίους ὡς Ἰουδαῖος, καί εἰς τούς ἀνόμους ὡς ἄνομος, καί εἰς τούς ἀσθενεῖς ὡς ἀσθενής, τοῖς πᾶσι γίνεται τά πάντα, ἵνα πάντως τινάς σῶσῃ.

Ἡ ἀγάπη ἐπομένως εἶναι ἐκεῖνη, ἡ ὁποία κινεῖ τόν Παῦλον νά ποθῇ ὀλοψύχως νά καταστήσῃ τούς πάντας, Ἰουδαίους καί ἐθνικούς, συμμετόχους τῆς σωτηρίας. Διὰ τήν ἐπιστροφήν τῶν ἡμοεθνῶν του Ἰουδαίων, προσεύχεται ἀδιαλείπτως πρός τόν Θεόν, σίσοῦνται δέ εἰς τήν καρδίαν του ^{τόν} λύπην μεγάλην καί ^{τόν} ποδύνην ἀδιάλειπτον διὰ τήν σκληροκαρδίαν των, ~~αἷα~~ εὔχεται καί ἀπό τοῦ Χριστοῦ ἀκόμη νά ἀπεξενούτο αὐτός, ἐάν οὕτω θά ἐκετυγχάνετο ἡ ἐπιστροφή τῶν ἡμοφύλων του εἰς τόν Χριστόν.

Ἡ ἀγάπη ὡσαύτως εἶναι ἐκεῖνη, ἡ ὁποία προκαλεῖ τήν φροντίδα καί τήν διαρκῆ μέριμναν τοῦ Παύλου περὶ τῶν πνευματικῶν του τέκνων. Δέν ἄρκεῖται, δηλαδή, νά κηρύξῃ κάπου, ἵνα καπορθώσῃ νά πιστεῦσουν μερικοί εἰς τόν Χριστόν, ἀλλά καί μετὰ τήν ἐπιστροφήν των τούς ἐπισκέπτεται πολλάκις καί πρός χάριν των ἀναλαμβάνει καί πάλιν μακρά ταξείδια διὰ νά διαπιστώσῃ τήν πρόοδόν των καί τὰς ἐλλείψεις των, νά τούς στηρίξῃ καί νά τούς ἐνδυναμώσῃ εἰς τὰς ἀδυναμίας των καί ἐν ἀνάγκῃ καί νά τούς ἐλέγξῃ διὰ τὰς τυχόν παρεκτροπὰς των.

Ὡσαύτως ἐξ ἀγάπης δέν ἄρκεῖται μόνον εἰς τό κήρυγμα, ἀλλά συγκεντρώνει τούς πιστεύσαντας γύρω του, ~~καί~~ εἰς συναθροίσεις παρατεινομένας πολλάκις καθ' ὅλην τήν νύκτα καί μέχρι τῆς αὐγῆς, διὰ νά τούς εἰσαγάγῃ εἰς τὰς μεγάλας ἀληθείας τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί νά τούς ἀποκαλύψῃ τὰ μυστήρια τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας ἐπιθυμεῖ πάντες νά γίνουν μέτοχοι καί πολῖται.

Τέλος, διὰ τήν πολλήν του ἀγάπην ὑπὲρ τῶν ἄλλων τό γενικόν

καί πρὸς ὅλους ἀπευθυνόμενον κήρυγμα ~~καὶ~~ τὰς γενικὰς μόνον συγκεν-
τρώσεις δὲν τὰ θεωρεῖ ἀρκετὰ πρὸς σωτηρίαν καί οἰκοδομήν. Διὰ τοῦ-
το, ἡμέραν καί νύκτα, κατ' οἶκον καί δημοσίᾳ, νουθετεῖ ἕνα ἕκαστον
ἐκ τῶν εἰς Χριστὸν πιστευσάντων, οὐ μόνον δὲ νουθετεῖ, ἀλλὰ μετὰ
δακρύων παρακαλεῖ ἕνα ἕκαστον νὰ ἐπιδωῇ τὴν σωτηρίαν τοῦ ~~αἰῶ~~ τὴν
ἐν Χριστῷ τελειοποιήσιν του. Τόση δὲ ἦτο ἡ θερμὴ του ἀγάπη ὑπὲρ
πάντων, ὥστε ἐνήμερος αὐτός περὶ τῆς καταστάσεώς των, τὰς δυσκολί-
ας των τὰς θεωρεῖ ~~καὶ~~ ἰδικὰς του δυσκολίας, τὰς ἀσθενείας των καί
ἰδικὰς του ἀσθενείας. "Τίς ἀσθενεῖ καί οὐκ ἀσθενῶ, λέγει, τίς
σκανδαλίζεται καί οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι";

Ταῦτα, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἦσαν τὰ κίνητρα τοῦ Παύλου εἰς τὸ
ἱεραποστολικὸν του ἔργον καί εἰς ταῦτα καλούμεθα ὑπὸ τοῦ ἰδίου ὡς
Χριστιανοί νὰ τὸν μιμηθῶμεν, μιμούμενοι ἐν ταύτῃ τὸν Χριστόν.

Ἡ μίμησίς μας ὅμως θὰ εἶναι ἀτελής καί πρόσκαιρος, ἐάν
συγχρόνως δὲν μιμηθῶμεν τὸν Ἀπόστολον καί εἰς τὴν σταθερότητά του
καί εἰς τὸ ἀκατάβλητόν του καὶ εἰς τὰς δυσκολίας. Διότι, ὅταν ἐκ-
δηλώνῃ τοιοῦτον ζῆλον ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καί τοιαύτην ἀγάπην
πρὸς τοὺς ἀδελφούς του, δὲν πρόκειται περὶ στιγμιαίου τινος ἐν-
θουσιασμοῦ, χάριν τοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου, οὔτε περὶ αἰφνιδίας ἐκ-
ρήξεως παροδικῶν συναισθημάτων ἀγάπης πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅπως εἶναι
δυνατὸν νὰ συμβαίῃ με μερικοὺς ἀπὸ ἡμᾶς, Ἀλλὰ πρόκειται περὶ
ἡρωικῆς ἐμμονῆς εἰς ἕνα ἀγῶνα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τίποτε δὲν ἦτο ἱκα-
νὸν νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἢ νὰ τὸν κόψῃ. Ἀπόδειξις τούτου εἶναι ἡ
ἀτελείωτος σειρά διωγμῶν, ἡ ὁποία τὸν ἀφῆκεν ἀλύγιστον. Διωγμῶν
δὲ προερχομένων ὅχι μόνον ἐκ τῶν ἰουδαίων καί τῶν ἐθνικῶν, ἀλλὰ

καί' ἐξ ἐκείνων ἀκόμη, οἱ ὅποιοι εἶχον πιστεύσει εἰς τόν Χριστόν. Εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι τόν συκοφαντοῦν συστηματικῶς, οἱ ὅποιοι ἀντιτάσσονται δι' ὅλων τῶν μέσων εἰς τό ἔργον του, οἱ ὅποιοι δέν τόν ἀναγνωρίζουν ὡς Ἀπόστολον, καταντῶ εἰς ἀκόμη νά τόν θεωροῦν καί ὡς καταστροφέα τῆς θρησκείας των! Διά νά καταστήσουν πικρότερον τῷ ποτήριον τῶν θλίψεων τοῦ διὰ τό Εὐαγγέλιον φυλακισμένου Παύλου, ἀπό κακίαν χρησιμοποιοῦν καί αὐτό ἀκόμη τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, νομίζοντες, ὅτι οὕτω θά καταστήσουν βαρύτερα τά δεσμά του.

Ὁ Παῦλος ὅμως, ἀντί διὰ τούτων νά καταβληθῇ, τῶναντίον γεμίζει ἀπό παρηγορίαν καί ἐκχυλίζει ἀπό χαράν: "πεπλήρωμαί, λέγει, τῇ παρακλήσει, ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ ἐπὶ πάσῃ τῇ θλίψει ἡμῶν" καί "χαίρω ἐπὶ τοῖς παθήμασί μου".

Ἄς παρακαλέσωμεν, λοιπόν, τόν οὐρανοβάμονα Ἀπόστολον νά μεσιτεύσῃ πρὸς τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, διὰ νά γίνωμεν πραγματικοί μιμηταί του, ὁπότε συνδεδεμένοι πρὸς τόν Χριστόν, ὅπως τό κλῆμα πρὸς τήν ἄμπελον, δέν θά φέρωμεν μόνον καρπὸν πολύν, ἀλλὰ ὅπως λέγει ὁ ἐρρταζόμενος σήμερον Ἀπόστολος, ἡ ζωὴ μας ὁλόκληρος θά εἶναι κεκρυμμένη ἐν τῷ Χριστῷ, ὥστε ὅταν ὁ Κύριος φανερωθῇ ἐν τῇ δόξῃ Του νά φανερωθῶμεν καί ἡμεῖς ἐν δόξῃ μετ' αὐτοῦ. Γένοιτο!

=====